

Det var et Menneske, der ogsaa af andre Grunde havde paadraget sig sine Medrejsendes Opmærksomhed. Han var en Mand i den kraftigste Alder, middelhøj, landsbyagtig klædt og med et stort, daarlig barberet Ansigt, i hvis sorte Skæggebund de krængede Læber blussede som Saarrande. Dersom han ikke havde været saa tarvelig klædt, vilde man have antaget ham for en Skolelærer fra Landet. Bonde var han næppe heller trods sin mørke Hud. Pranger maaske? Han havde paa Hovedet en stor Kasket med Læderskygge og omkring Halsen et broget Tørklæde i Stedet for Flip. Men der var denne Paraply. Desuden bar Manden Briller. Og hans mutte Utilgængelighed gjorde det heller ikke sandsynligt, at han havde hjemme paa Markedspladserne. Var han maaske Skolelærer alligevel? Eller Lægprædikant? Kolportør? . . .

Da Toget gled ind mellem Hovedbanegaardens Perroner, blev han siddende, indtil de andre Rejsende havde forladt Kupeen og Vognen næsten var tømt.

Han havde heller ikke noget at haste efter. Som en Fremmed kom han til den store By, hvor ingen ventede ham. Med Vadsækken i den ene Haand og Paraplyen i den anden fulgte han Strømmen op ad Trappen og ind i Forhallen, hvis hvide Lyshav fik ham til at spærre Øjnene op. Med Skyhed betragtede han det prægtigt udstyrede Rum, idet han ved